

Най-последно отърва се селото отъ него. Господъ го прибра. И какъ още?

Една пролѣтъ, когато рѣката бѣше придошла, Колю се удави въ нея. Неиде подъ селото имаше тѣсно мостче. То било мокро и плъзгаво. Когато се опиталъ да мине, подплъзналъ се и падналъ.

Новината се разнесе бързо изъ селото. Кметътъ прати хора да дирятъ тѣлото на удавения. Спуснаха се тѣ надолу по рѣката. Тукъ Колю, тамъ Колю — нѣма го никакъвъ. Стигнаха дори до воденицата на дѣда Желя Майтапа.

— Колю Чепатиятъ се удавилъ, дѣдо Жельо. Овчарчетата го видѣли, като се е отплесналъ отъ тѣсното мостче и мжтнитѣ вълни го понесли надолу. Отъ мостчето до бента на воденицата навредъ огледахме рѣката и никжде не го намѣрихме. Кжде ли ще е потъналъ? Или е прехвърлилъ бента, та е отнесенъ надолу по рѣката?

— А нагоре отъ мостчето дирихте ли го? — отвърна хитро Майтапътъ, като се усмихна. Търсете го нагоре по рѣката! Ако бѣше се удавилъ другъ човѣкъ, той, както всички хора, щѣше да се повлѣче и спре надолу. Но Чепатиятъ не бѣше както другитѣ. Сигурно и сега той се е повлѣкълъ нагоре по рѣката...

Добромирко.